

АНІКШЧАЙСКІ БОР

Як чуйна бор гудзе, вясёлы, лёгкі, гулкі,
Трывожна ў ім живуць уздыхі, шэпты, гукі.
Апоўначы чуваць, як дыхае няроўна
Лісток ці кветка, што прачнулася раптоўна.
У пошاپце галін – святая мова лесу.
Дзе знічка, дзе раса зялёнага акрэсу?
І ў сэрцы цішыня трывогі гром лагодзіць,
Да ціхіх зор душа світальная ўзыходзіць.
Ледзь золаку прамень асочыць змроку сховы,
І, поўныя расы, абмыюць траў галовы,
Прачнецца бор, каб рух заварушыў карэнне,
Святою мовай дня прывеціць абуджэнне.
Што гэта шапаціць? – Крануў лісцінку вецер,
Ці птушка, што ў гняздзе, вітаецца з дасвеццем.
Што захрумсцела? – Воўк адпаляваў сягоння,
Цяпер праз ноч бяжыць – за ім святла пагоня.
Ды з мёртвым гусянём мчыць у нару лісіца,
Спяшаецца барсук, каб дзе глушэй зашыцца.
І сарны капыткі па сасняку б'юць вёртка,
І птушкаю ляціць на рукі дрэў вавёрка.
А гэта – знаць лясоў: і собаль, і куніца,
Звяркі, якім цяпер няма калі спыніцца.
Хто грукае там? – Сам пан дзяцел дзюбай злою.
А хто бляе? – Бакас, як казляня малое.
Што за шыпенне там? – Гадзюка нешта тоіць.
Зялёнай хваляй б'е пад берагі Швентоя.
Чый гогат ля ракі? – Гагочуць смела гусі,
Ды бусел у гняздзе ладзьбуе нешта, мусіць.
Ды гэта: пры! пры! пры! – прысніўся вырай слонцы,
Ды гэта сам удод, крычыць ён сыну й жонцы:
„Чаго, чаго, чаго? Вам несці на сняданне
Мух, чарвякоў, каго лавіць мне ў гэта ранне?“
Зязюля толькі што, відаць, прадрала вочы,
Кукуючы, яна то плача, то рагоча.
Здзівіўся: – рыў – рыў – рыў! крык кулікоў, як дзіву,
Птушыны хор услед сарваўся, што з абрыву.
Імгненне – і наўкол такое пачалося!
Збірае галасы, шугае шматгалоссе.
Тут сойкі і стрыжы, сініцы і сарокі,
Дразды, – на ўсе лады пяе абсяг далёкі.